ni neid omma Poia Isaaki Selga, ja wõttis enneſe Kätte, Tuld ja Nugga; ja need mollemad läksid nenda ühtlaſe. Kui ſure Süddame-Kurwastusſega ſiin Abraam läks, woib iggaüks arwata; agga temma Uſk ja Lotus Jummala peäle jäi ſiiski kindlaks. Sepärraſt, kui Isaak temmalt küsſis ja ütles: Mo Issa! wata ſiin on Tuld ja Puid, agga kus on ſe Tall Põlletamisſe-Ohwriks? ſiis Abraam ütles: Küllab Jummal kutſub ehk watab enneſele ühhe Talle-Põlletamisſe-Ohwriks, mo Poeg!

§. 122. Ja nemmad tullid ſeñna Paika, mis Jummal temmale olli nimmetand, ja Abraam teggi ſeñna ühhe Altari, ja ſeädis need Puud walmis, ja ſidus omma Poia Isaaki kinni, ja panni tedda Altari peäle nende Pude peäle, ja wottis jo Nugga, et ta piddi omma Poja ärratapma. Agga ſiis Jehowa Ingel hüdis temmale Taewaſt: Abraam, Abraam! ärra pista omma kät ſe Poiſi külge, ja ärra te temmale middagi, ſeſt nüüd tean minna, et ſa Jummalat kardad, ja et ſa omma ainuſt Poega ei olle mulle mitte ärrakeelnud. Ja Abraam tõſtis ommad Silmad ülles, ja näggi, et üks Jäär olli temma tagga omma Sarwedega kinni Räggadikkus, ja Abraam läks ja wõttis ſe Jära ja ohwerdas ſedda Põlletamisſe-Ohwriks omma Poia Aſemel.

§. 123. Mikspärraſt piddi Jummal nüüd Abraami ni raskeſte kiuſama? Ei mitte ſepärraſt, et Jummalale temma Süddame-mõtted teäda ſaaksid, ſeſt Jummal teädis ſedda keik ette ärra (§. 90 91.); waid Abraam piddi ise ſeſt kunda ſama, et temma olleks walmis

keik



Eesti-ma Rahwa Kalender 1778, lk. 15